

Arrest

**nr. 56 854 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, advocaat D. SOUDANT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 oktober 2010.

1.3. Op 29 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Prishtinë, Kosovo, en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Sinds 2003 werkte u als verantwoordelijke voor het patisseriebedrijf ‘Sultan’. In 2006 nam u met financiële hulp van de tante van uw echtgenote, A.(...) V.(...), het bedrijf over en werd u eigenaar. Over het algemeen liepen de zaken goed. In 2007 hoorde u dat er in verschillende regio's in Kosovo, ondermeer in Ferizaj, criminele groeperingen ontstonden die zakenlui bedreigden en geld eisten van hen. U nam dat nieuws niet zo ernstig op totdat u zelf met dergelijke praktijken werd geconfronteerd. In 2008 werd een eerste keer geld van u gevraagd. U kreeg van twee à drie onbekende personen te horen dat u hen 5000 euro moest betalen of dat anders uw leven in gevaar zou zijn. Aangezien u wist dat een aangifte doen bij de politie het nog gevaarlijker zou maken en er veel corruptie heerste, betaalde u. U dacht dat de afpersers u dan wel met rust zouden laten. In augustus 2008 werd u een tweede keer afgeperst. Wederom werd u door onbekende criminelen 5000 euro gevraagd. Ook toen betaalde u de gevraagde som. De betalingen gebeurden steeds iets buiten Prishtinë. Uit schrik ontvoerd te worden en omdat de criminelen het u bevalen, durfde u nooit naar hen te kijken. U dacht er weliswaar aan een foto van hen te maken, maar u durfde niet. Vanaf dat moment begon u zich slecht te voelen en kende u veel stress. U kreeg hiervoor kalmeermiddelen voorgeschreven, waardoor u zich rustiger voelde. Uw echtgenote, H.(...) F.(...) (O.V. 6.498.960), zag dat er iets aan de hand was en enkele dagen na de geboorte van uw zoon M.(...) op 17 augustus 2008 vertelde u uw echtgenote over de afpersingen. Een drietal maanden na de tweede afpersing in augustus 2008 werd u nogmaals afgeperst. Een andere groepering vroeg u toen 10000 euro. Aangezien u in die periode bezig was met het opstarten van een nieuw filiaal in Prishtinë wilde u niet betalen. Op een keer kwamen vier afpersers ook naar u thuis. Uw dochter Medina deed open en ze vertelde hen dat u niet thuis was. Op dat moment kreeg u echt schrik want u hoorde dat, wanneer men de som niet betaalde, men in gevaar was. Ze zouden u of uw gezin iets kunnen aandoen. Door dit alles wist u niet meer wat te doen en voelde u zich niet meer veilig. U vermoedt dat uw afpersers behoorden tot het AKSh (Armata Kombetare Shqiptare; Albanees Nationaal Leger) of de criminele groep geleid door Enver Sekiraga, een internationaal gezocht misdadiger, maar u bent hiervan niet zeker. U legde van de afpersingen geen klacht neer bij de Kosovaarse politie omdat anderen u vertelden dat dergelijke criminele groepen ‘vrienden’ hebben bij de politie en omdat de afpersers u vertelden dat wanneer u klacht zou neerleggen er wel andere groepen u zouden lastigvallen. Ook het feit dat de Kosovaarse staat de veiligheid van zakenmannen niet kan garanderen deed u besluiten geen klacht in te dienen. Evenmin stapte u naar de in Kosovo aanwezige internationale instanties omdat u vreesde voor wat er dan wel met uw gezin zou kunnen gebeuren. Aangezien u in 2009 een aantal maanden na de opening van uw nieuw filiaal in Prishtinë merkte dat er geen beterschap kwam in de situatie en omdat u vond dat u de veiligheid van uw gezin niet kon garanderen, besloot u het land uit te vluchten. U liet het filiaal in Podujevë over aan uw schoonbroer H.(...) F.(...) en sloot het filiaal in de hoofdstad. U vertrok vanuit Prishtinë op 28 september 2009 en kwam op 1 oktober 2009 in België aan, waar u dezelfde dag nog asiel aanvroeg. Na uw vertrek naar België vernam u van uw schoonbroer F.(...) dat er nog mensen naar u op zoek waren geweest.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) uitgereikt op 24 juli 2001 te Prishtinë; een kopie van uw huwelijksakte uitgereikt op 28 oktober 2003 te Podujevë; de geboorteakte van uw dochter H.(...) M.(...) uitgereikt op 21 juni 2007 te Prishtinë; de geboorteakte van uw dochter H.(...) M.(...) uitgereikt op 25 mei 2009 te Prishtinë; de geboorteakte van uw zoon H.(...) M.(...) uitgereikt op 23 juni 2009 te Prishtinë; uw werkbadge waaruit blijkt dat u directeur was van het patisseriebedrijf ‘Sultan’; een aantal reclamefolders van uw bedrijf; een uitgave van het tijdschrift ‘Home and Away’ van 10 mei 2009 waaruit blijkt dat u adverteerde met uw bedrijf; een attest uitgereikt op 5 maart 2008 te Prishtinë waarin u bedankt wordt voor de humanitaire hulp die u bood aan een school; het registratiecertificaat van uw filiaal in Podujevë uitgereikt op 25 mei 2008 te Podujevë; het registratiecertificaat van uw filiaal in Prishtinë uitgereikt op 14 mei 2009 te Prishtinë; stempels van uw zaak; het jaarverslag van uw filiaal te Podujevë van het jaar 2008; een foto waarop u te zien bent met S.(...) A.(...), de voorzitter van de ‘Alliantie van Kosovaarse Bedrijven’; een medisch attest waaruit blijkt dat u op 17 februari 2007 een ECG-test onderging omdat u kampte met stress; een medisch attest van 27 oktober 2007 waaruit blijkt dat u een algemene blokkade van de buikspieren had, vermoedelijk

te wijten aan stress; en ten slotte een hele reeks Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u op 7 september 2010 bent opgenomen in het 'Centre Hospitalier Universitaire de Liège' omdat u tijdens een tandartsbezoek het bewustzijn verloren had tengevolge de u daar toegediende anesthesie en dat u om die reden een hartonderzoek onderging op 8 september 2010.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u Kosovo verliet na driemaal afgeperst te zijn door onbekende criminele groeperingen omdat u een succesvol zakenman was in Kosovo. U was eigenaar van het patisseriebedrijf 'Sultan' met filialen in Prishtinë en Podujevë. U vermoedt dat deze criminelen leden waren van het AKSh (Armata Kombetare Shqiptare; Albanees Nationaal Leger) of van de groepering rond Sekiraga Enver, maar u heeft hierover geen enkele zekerheid (CGVS, pp. 4 en 8-9). De door u geschetste problemen zijn bijgevolg van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de onbekende afpersers geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit kader dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Hierbij kan er vooreerst op gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p.12). Desondanks heeft u evenwel van de afpersingen waarvan u het slachtoffer werd nooit klacht neergelegd bij de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties. U deed dit naar eigen zeggen niet uit angst wat er dan wel met u en uw gezin zou kunnen gebeuren en uit angst dat het dan nog gevaarlijker voor u zou worden. Uw belagers zeiden u tevens dat wanneer u een aanklacht zou indienen er andere groeperingen u zouden komen lastigvallen (CGVS, pp. 8, 11). Deze verklaringen kunnen evenwel niet worden weerhouden als een afdoende uitleg voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten, daar deze louter gebaseerd zijn op uw subjectieve beweringen en niet op enige tastbare en concrete feiten. Het is bovendien precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Verder verklaarde u geen vertrouwen te hebben in de Kosovaarse politie daar anderen u vertelden dat dergelijke criminele groeperingen 'vrienden' hebben bij de politie en dat de politie wel onderzoeken voert, maar zaken nooit oplost (CGVS, p. 11). Daar deze verklaring louter hypothetisch is en geenszins gestoeld is op tastbare bewijzen, kan deze evenmin weerhouden worden om uw nalaten een klacht in te dienen te rechtvaardigen. Ten slotte haalde u aan geen klacht ingediend te hebben wegens de corruptie die er heerst bij de Kosovaarse politie (CGVS, p. 11). Volgens uw verklaringen werden er onlangs naar aanleiding van een politioneel onderzoek omtrent een explosie in de wijk 'Dardania' in Prishtinë een aantal politieagenten uit Ferizaj opgepakt wegens diefstal. Het feit dat er een aantal individuele politieagenten in Kosovo zich niet aan de regels van hun ambt wijst op zich echter niet op een algemeen gebrekkig functioneren van de Kosovaarse politie of een algemene onwil om op te treden bij klachten. Bijgevolg volstaat ook deze uitleg niet om uw nalaten een klacht in te dienen te rechtvaardigen, temeer daar u uitdrukkelijk zelf stelde nooit te maken gehad te hebben met corruptie van of problemen met de Kosovaarse politie (CGVS, p. 11-12).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in

Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteit van u en uw gezin en uw burgerlijke staat worden immers niet in vraag gesteld. De documenten in verband met uw bedrijf geven aan dat u directeur was van 'Sultans patisserie' met filialen in Podujevë en Prishtinë. Ook dit gegeven wordt hier geenszins betwist. De medische attesten die u voorlegde, doen hier niet terzake aangezien de door u aangehaalde medische problemen op zich geen aanleiding gaven tot uw vertrek uit Kosovo (CGVS, p. 7).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat in de motivering van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de voorgelegde stukken en de specificiteit van zijn situatie. Verzoeker stelt dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden en hij tijdens zijn gehoor duidelijk uitgelegd heeft hoe hij het slachtoffer is geweest van criminele organisaties die in Kosovo zakenlui afpersen, en argumenteert, onder verwijzing naar een rapport van UNHCR van 2000 en de "Independent Kosovo Crisis Group Europe" van mei 2010 en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 november 2008, dat niet ontkend kan worden dat noch de internationale instanties in Kosovo, noch de Kosovaarse overheid verzoeker kan beschermen tegen de wanpraktijken en wraakacties van deze criminele organisaties. Verzoeker verwijst nog naar zijn documenten ter staving van zijn werk en welstand in Kosovo, alsook naar zijn medische documenten waaruit blijkt dat hij lijdt aan posttraumatische stress.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met de bijzondere kenmerken van deze zaak. Hij betoogt dat zakenlui die door criminele organisaties afgeperst worden in Kosovo aan hun lot overgelaten worden, zij geen vluchtalternatief hebben en dit geenszins verenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en waardigheid die men met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft willen beschermen.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: het arrest nr. 18 419 van 6 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 'UNHCR's Background Note on Ethnic Albanians from Kosovo Who are in Continued Need of International Protection' van maart 2000, 'The rule of law in independant Kosovo' van 19 mei 2010, twee medisch attesten van 24 december 2010 en faxkopieën van de identiteitskaarten van verzoeker en zijn echtgenote. Deze identiteitskaarten werden reeds eerder in de procedure neergelegd en aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 13: document 1 en 2).

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde stukken en de specificiteit van zijn situatie aangezien uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag geweigerd werd omdat, zoals uitgebreid toegelicht, (i) de door hem geschetste problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, (ii) hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor zijn problemen met de onbekende afpersers geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en (iii) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad merkt op dat, zo geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als eigenaar van een patisseriebedrijf meerdere malen te zijn afgeperst door onbekende criminele groeperingen omdat hij een succesvol zakenman was in Kosovo, in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat deze door verzoeker geschetste problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria vermeld in het vluchtelingenverdrag. Deze vaststelling wordt door verzoeker nergens betwist en blijft dan ook gehandhaafd.

2.7. Internationale bescherming kan daarnaast slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, §2, van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Een asielzoeker moet

aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om na de voorgehouden herhaaldelijke afpersingen en bedreigingen bij hem thuis, hulp of bescherming te bekomen van de Kosovaarse politie (KP) of van de in Kosovo aanwezige internationale instanties zoals de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX), en dat zijn verschoningsgronden om geen klacht neer te leggen bij deze instanties als niet afdoende werden beschouwd in de bestreden beslissing omdat ze louter gebaseerd zijn op subjectieve beweringen en vermoedens, en niet op tastbare en concrete feiten, zoals uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker laat deze conclusie onaangetast en beperkt zich tot het betwisten van de informatie van de commissaris-generaal waaruit zou blijken dat verzoeker wel degelijk beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale overheden.

Verzoeker stelt dat de gebrekkige werking van de politie in Kosovo vaak werd aangeklaagd in diverse verslagen van internationale organisaties, doch slaagt er met de door hem aangehaalde elementen niet in de informatie van de commissaris-generaal, die gesteund is op verschillende objectieve bronnen, te weerleggen of te ondergraven. Het aangehaalde fragment uit UNHCR's 'background Note on Ethnic Albanians from Kosovo who are in Continued Need of International protection' (stuk 3) betreft vooreerst een nota daterend van in 2000 zodat dit document bezwaarlijk kan aantonen dat verzoeker anno 2010 niet op bescherming zou kunnen rekenen, en ook de geciteerde zin "(...) Kosovo has some of the basic components of a justice system, but the whole does not work (...)" uit 'The rule of law in independent Kosovo' van 19 mei 2010 (stuk 4) vermag niet het geheel aan informatie waarop de commissaris-generaal steunt bij het nemen van zijn beslissing te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich immers tot een selectieve lezing van dit stuk, met name één zin, terwijl dit document in zijn geheel door de commissaris-generaal in beschouwing werd genomen (administratief dossier, stuk 14, document 1) en de commissaris-generaal na lezing van dit stuk en ook van de andere aan het administratief dossier toegevoegde informatiebronnen concludeert dat *"de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (EULEX). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiligere leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."* Met het citeren van één zin slaagt verzoeker er niet in het geheel van de objectieve actuele informatie te ondergraven. Immers, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (...) de Kosovaarse Politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit"*. Deze conclusie vindt steun in het administratief dossier waar de werking van de Kosovaarse politie uitgebreid wordt toegelicht (*"The rule of Law in independent Kosovo"*, p. 5 tot 9). Waar verzoeker dienaangaande nog verwijst naar arrest nr. 18.419 van 6 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 1), benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. Het geciteerde arrest betreft een individueel geval - dat overigens betrekking heeft op een asielzoeker van Albanese nationaliteit die bloedwraak vreesde - dat geen precedentwaarde heeft.

Verzoeker heeft niet om bescherming verzocht bij de lokaal aanwezige autoriteiten en hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen of zou kunnen krijgen. Verzoekers nalatige houding om hulp of bescherming te zoeken klemt overigens des te meer nu hij blijkens zijn verklaringen nooit met corruptie van de politie te maken heeft gehad en hij bovendien ook contacten had met politici en belangrijke mensen - zie ook de ingediende foto van verzoeker met de voorzitter van de 'Alliantie van Kosovaarse Bedrijven' - zodat verwacht kan worden dat verzoeker minstens deze contacten zou hebben aangesproken om hulp te bekomen alvorens hij de beslissing nam zijn "*werk en een zekere welstand in zijn land van herkomst*" te verlaten (CGVS, gehoor p. 4-11).

2.8. De Raad wijst er ten slotte op dat de vaststelling dat aan verzoekers identiteit en nationaliteit, en zijn beroepsactiviteiten niet getwijfeld wordt geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Verder wordt de bewering dat de door hem neergelegde medische attesten waaruit blijkt dat hij aan posttraumatische stress lijdt ook zijn asielrelaas staven, niet ondersteund door de elementen van het administratief dossier aangezien noch in de medische documenten die eerder aan het dossier werden toegevoegd (administratief dossier, stuk 13: documenten 15 tot 17), noch de attesten die thans bij verzoekers verzoekschrift werden gevoegd van 24 december 2010 (stuk 5) melding maken van posttraumatische stress.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij als zakenman door criminele organisaties werd afgeperst in Kosovo, en dat hij, gezien de onmacht van de Kosovaarse overheden om de problematiek van afpersing op te lossen, hierbij niet op de bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij om bescherming heeft verzocht bij de lokale autoriteiten, noch dat hij geen bescherming kon krijgen of zou kunnen krijgen van deze autoriteiten. Derhalve toont hij niet aan dat er in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart geen andere redenen waarom aan verzoeker subsidiaire bescherming moet worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS